

– Քիչ-շատ յաջող գնաց զօրծերնիս, Կամսարական իշխանը արաբացի նժոյգ կուզեր երեք հատ, անոնք առինք իւր հաշուին, եւ այնպէս կը դառնանք:

– Մենք Կամսարականաց հետ բարեկամ ենք, ինամութիւն նաեւ ունեցել ենք, այդ կենդանիները մեզ նաեւ ծախէք՝ զինք գոհ կ'ընէք կարծեմ: Բայց այդ խօսքը թող մնայ հիմա:– Արաբաց վրայ ի՞նչ կը գրուցուի Եղեսիա:

– Մեծ երկիւղ կայ այդ բարբարոսաց յարձակումնքէն: Վասնզի ինչպէս կը պատմեն բոլոր ասորուոց տիրեր եւ արդէն եւ Կիլիկիա կը յարձակին:

– Մեզ է, շատ վնաս տուին անօրէնները, եղբօրս տան մուխը մարեցին, անճետ ըրին աշխարհքէ:

– Բայց մենք լսեցինք, Տէր, երբ Եղեսիա էինք թէ ձեր եղբօրորդին իւր քեռուոյն Կամսարական Սուրէն իշխանի հետ ազատեր են դերաթենւ եւ հասեր են Մալաթիայ:

Այս խօսքերն ամենայն միամտութեամբ գրուցելով Գրիգոր, հօրեղբօր կերպարանքը դիտեց, որ լսելուն յօնքերը կ'նճոցեց, բայց դարձեալ անտարբեր կերպն առնելով թոպէին վրայ բերաւ.

– Երանի՛ թէ ստոյգ լիներ այդ լուրը, բայց գազանաց ձեռքէն ազատիլ դիւրի՞ն բան է: Ես քանի՛ ինդրակներ ղրկեցի Արաբիայ, ամէնն էլ անօգուտ, պարապ դարձան: Գաւառը՝ Կոգովիտ ակերակ եղաւ, օգնեցի բնակչաց, փախստականները դարձուցի, ջանացի, որ երկիրը շէնսա, եղբօրորդիս, որ գայ շէնք շնորհք գտնէ, ըսի, անցեալ տարի դարձեալ եկան անօրէնները, Դուինը ակարեցին, այս ամառ եկան մտան Այրարատ, ես հիւանդ էի, չի կրցայ ելնել, աստուած երկա՛ր կեանք տա, Ռշտանեաց Տէրը Արծափայ քով լաւ հարուած քը տուաւ անօրինաց, Յամագասպին հրաման ղրկեցի, որ երկրին յօդ տանի, բայց ակերակ ակերակի վրայ ակելցաւ: Աստուած ինքն ողորմի, ի՞նչ գրուցեմ:

– Դուք, Տէր Մամիկոնեից, իբրեւ հայ եւ նախարար ձեր պարտքը կատարեր էք, եւ շատ կարելի է, որ ձեր այդ ինդրակաց շնորհիւ ազատած լինին այդ Մամիկոնեանն ու Կամսարականը:

Այս խօսքերուն, ծեր աղուէսը շէշտակի եւ խուզարկու նայուածք մը ձգելով երիտասարդին վրայ եւ տեսնելով նորա պարզամիտ ձեւը, իւր կասկածները դարձեալ փարատեցան եւ բեկեալ ու ցաւած սրտիւ պատասխանեց.